

SVÁTEK VŠECH SVATÝCH A PAMÁTKA ZEMŘELÝCH

Oba tyto svátky mají mezi sebou úzký vztah. Je to spojení členů Kristovy církve, kteří již zemřeli s těmi, kteří žijí. Dá se říci, že ve svátku Všech svatých oslavujeme Kristovu vítěznou církev. To je oslava těch zemřelých, kteří došli nebeské slávy v Božím království. Nejsou to jen ti zemřelí, které církev prohlásila za svaté a postavila na oltář pro vzorný příklad všem žijícím. Je i nesčetné množství těch bezejmenných a zapomenutých zemřelých všech věků, národů a ras, kteří žili spravedlivým životem podle Božích přikázání a zemřeli v milosti Boží.

SVÁTEK VŠECH SVATÝCH má původ na Východě. Již ve 4. století zde byl slaven svátek všech mučedníků, kteří položili život za Kristovu církev. V byzantské liturgii se slavil první neděle po Seslání Ducha svatého. Podobná slavnost se objevuje i v západní církvi v 7. století přímo v Římě. Zde se slavil na památku zasvěcení římského Pantheonu papežem Bonifácem IV. Panně Marii a všem svatým mučedníkům 13. května 609. (Pantheon byl původně pohanský chrám všech olympských a římských bohů.) V 8. století se svátek rozšířil na území Irska, Anglie a Francie (území Keltů a Franků) a byl slaven 1. listopadu. Tímto dnem totiž u Keltů začínal nový rok. Poté se záhy slavení tohoto svátku v tento den rozšířilo v celé církvi.

Památka zemřelých se slaví v římské církvi hned druhý den po svátku Všech svatých. Památku zemřelých bychom mohli nazvat dnem naděje, protože duším v očistci svítí naděje na věčnou blaženost právě ve vyznamenaných svatých. Pro ně je to zářivá budoucí jistota. Aby jí mohli dosáhnout, musí se v očistci jakoby očistit od hříchů, které nebyly odpuštěny (ne těžké hříchy!). My jim můžeme pomáhat svými modlitbami, obětmi mše svaté za ně i osobní obětí. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na ně je vlastně zmiňována při slavení každé mše sv. Slavení Památky zemřelých zavedl v roce 998 v církvi sv. Odilo, benediktinský opat z Cluny (Francie). Tato památka se brzy rozšířila i mimo benediktinské kláštery v církvi. Potvrzena však byla pro celou církev až papežem Benediktem XIV. roku 1748.

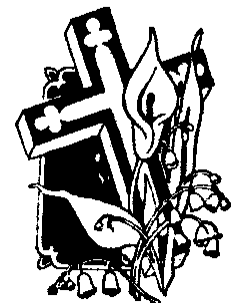
Všichni svatí, vy blahoslavení v chudém duchu, plačící, tiší, žíznící po spravedlnosti, milosrdní, čistého srdce, šiřitelé pokoje a blahoslavení, pronásledovaní pro spravedlnost, vaše je nebeské království. Vy všichni za nás prostě i za naše zemřelé, kteří čekají na Boží milosrdenství v očistci!

(js)

VŠICHNI...

Všichni přemýšlejí o lidstvu a nikdo nemyslí na člověka
všichni mluví o knihách a nikdo neumí říci poctivé slovo
všichni volají po sbratření národů a nikdo neumí podat ruku
všichni budují a nikdo nevidí postavené
všichni si přejí vzkřísit svět a nikdo nevidí živého
všichni bojují za práva svých otců a nikdo nevidí syny v otroctví
všichni horují pro mír a každý zapomněl co je to zemřít přirozenou smrtí
všichni jsou odhodláni krváčet za lepší lidstvo a nikdo neví co je sám
všichni mluví o lásce a žádný již neví co znamenají slova Dobrý den nebo Dobrou noc
všichni pracují na největším díle dějin a nikdo neví co dělá
všichni kráčejí vpřed k zářící metě budoucnosti a nikdo neví kudy jde
všichni jsou ochotni padnout za vlast za kulturu za slávu svých velikých mrtvých a nikdo neví co je obyčejný stud.

JAK SE SLAVILO POSVÍCENÍ V DOLNÍ ČERMNÉ PŘED VÍCE NEŽ PŮL STOLETÍM

Posvícení je slavnost, při které si připomínáme výročí posvícení kostela, to je dobu, kdy naši předkové dokončili jeho stavbu a kostel mohl být slavnostně posvěcen (posvěcení = posvícení). Naši předkové si za patrona a ochránce zvolili sv. Jiří.

Dnes bychom tuto slavnost mohli přirovnat k díkůvzdání za šťastně dokončené dílo, na kterém se podílelo mnoho věřících, a to jak svou prací, tak potřebnými dary a modlitbami. Od té doby si pak každoročně připomínáme výročí posvěcení tohoto našeho kostela.

Stanovení data neděle pro slavení posvícení má svou reguli. Naše posvícení se dá určit snadno podle kalendáře a svátku sv. Havla, což je 16. říjen. A třetí neděli po svátku sv. Havla se slaví naše posvícení.

Jak jsem slyšela od předků, má to svou návaznost na tak zvané „císařské“ posvícení, které se slaví v neděli po sv. Havlu. A jak vzniklo? Císař pán prý chtěl sjednotit rozličné termíny slavení posvícení v kostelích c. k. mocnářství. A proto určil, že bude slaveno jednotně v neděli po svátku sv. Havla. Čermáci však mají svou výjimku. Sice se řídí svátkem sv. Havla, ale posvícení slaví až třetí neděli. - Tolik ústní podání. - Některý rok se stane, že naše posvícení se přiblíží až k datu 11. 11., nebo přímo na 11. 11., což je svátek sv. Martina. Tím vzniká i mylná domněnka, že máme „martinské“ posvícení. Avšak není tomu tak.

Slavnost posvícení se v Čermné slavila podobně jako dnes. Jistě pro venkovský lid to bylo významnější slavení, neboť lidé se více navzájem znali a prožívali spolu to radostné i to bolestné.

K posvícení na vsi se lidé připravovali už s větším klidem. Skončila polní práce, sklizeň úrody byla, jak se říkalo, „pod střechou“. Příroda se chystala na zimu. I kolem lidských obydlí a v zahradách bylo jaksi vše porovnáno, uklizeno. Lidé jakoby chtěli věnovat čas i svému odpočinku,

zamyšlení a duchovnu. Blížil se listopad, svátek Všech svatých a památka „Dušiček“. Lidé ozdobili hroby svých drahých, rozsvítili světlo a věnovali jim modlitbu, či jen tichou vzpomínku.

A následovalo posvícení. V sobotu před ním se v chalupách pekly koláče v chlebových pecích, nebo i u místních pekařů. (My jsme doma měli také chlebovou pec a ještě před mou svatbou jsme v ní pekli koláče.) Pečení v těchto „chlebovkách“, to byl přímo obřad. I ty koláče z ní jinak voněly. Koláče byly velikého čtvercového tvaru. Naše babička je sázela do roztopené pece a také z ní vytahovala dřevěnou lopatou. Chystal se také nedělní oběd. Kde měli husy (dříve na vesnicích bývalo hejno u každé chalupy), bývala pečená husa tradičním posvícenským obědem. Husa se však pekla až v neděli dopoledne.

Hlavní slavnost posvícení byla v neděli dopoledne. Při „velké“ mši sv. to byly slavnostní, na kruchtě chrámovým sborem zpívané, bohoslužby. Při „velké“ se pamatovalo na kněze, kteří působili u nás v Čermné. V mém mládí byli připomínáni kněží - p. farář Jan Suchomel, P. Ladislav Kaube a P. Gustav Novák. Odpoledne se pak na kruchtě zpívaly latinské nešpory. Tyto slavnostní zpěvy s hudebním doprovodem se zpívají od nepaměti dodnes. Je to krásný duchovní zážitek.

V pondělí po posvícení bylo v kostele slouženo posvícenské requiem. Byla to mše sv. sloužená za všechny zemřelé, kteří odpočívají, tj. jsou pohřbeni na zdejším hřbitově. Byla to velice pěkná pietní slavnost. A když lidé vycházeli z kostela ven na hřbitov a procházeli kolem hrobů, na nichž svítila světélka, každý se zastavil u hrobu svých blízkých a pomodlil za své drahé a známé, kteří nás přešli na věčnost.

A jak se lidé o posvícení veselili? Život má dvě stránky: smutek a radost k němu také patří. A tanec je projevem radosti. V tehdejší době se taneční zábavy nekonaly v sobotu. Lidé zřejmě chtěli být usebranější a svěží pro nedělní slavnostní posvícenskou bohoslužbu, kdy měla být ta pravá radost. Taneční zábava začínala až v neděli odpoledne po nešporách.

V Čermné tehdy byly tři sály, bylo tedy příležitostí k zábavě dost. Byl sál „U mydlářů“ na rynku, dále v Orlovně a ještě v dřevěném Sokolské pavilonu za poštou. A tak se při dechovce, nebo při tak zvaném „streichu“ (převážně smyčcové nástroje vč. basy, klarinet a harmonika, případně i jiné hudební nástroje) hezky tancovalo. Následující pondělí byly ještě posvícenské „dozvuky“. Tancovalo se opět. A ženy měly možnost volit si tanečníka (t. zv. „volenka“). Na dozvuky chodili starší páry, ovšem i mládež.

Na závěr si dovolím ještě osobní vzpomínku. Můj otec hrával v dechovce na basu. Stával vždy vzadu na pódiu za ostatními muzikanty a viděl dobře po celém sále. Viděl i na mne, kde právě jsem. Naše pohledy se často setkaly. Bylo mi to velice milé a ráda na to vzpomínám.

Dnes jdeme v mnohém ve šlépějích našich otců a vážíme si jejich příkladů. I v dnešní době můžeme prožívat krásné církevní slavnosti během roku a jednou z nich je i posvícení. Potřebujeme radost, kterou načerpáme z takových chvil, kdy slyšíme hudbu a zpěv, Boží slovo a přijmeme do svých čistých srdcí Pána Ježíše. To vše je vzácné koření života, kterého nechť nikdy neubývá.

(MF)

DOLNÍ ČERMNÁ SV. JIŘÍ

MÁME SVOBODU...

Přesto, že jsem venkovan, zavítám občas do některého z větších měst, kde využívám prostředky městské hromadné dopravy. A možná i právě proto, že jsem venkovan, všímám si chování cestujících v autobusech a trolejbusích specifickým pohledem. Jsem zvyklý na sousedské vystupování lidí, kteří se více či méně znají a kteří se i v současné době chovají alespoň občas vstřícně a ohleduplně. Jestliže využíváme služeb některého autobusového dopravce a nemáme-li současně špatnou paměť, vybaví se nám zcela jistě okamžiky, kdy dítě uvolní místo staršímu člověku a ochotné ruce pomohou matce s naložením dětského kočárku.

Většina vzájemné komunikace a jednání cestujících nepřekračuje zaběhnuté a všeobecně uznávané principy a normy. Někdy však dojde k porušení křehkého, rovnovážného stavu a to jak v pozitivním, tak i v negativním slova smyslu.

Nedávno mě opět okolnosti přinutily vyjet do jednoho nepříliš vzdáleného většího města. Záležitostí, které jsem potřeboval vyřídit bylo více, takže můj program zaplnil několik dlouhých hodin. Ulicemi jsem se tedy hlavně z důvodu časové tísně nemohl pohybovat pěšky. Musel jsem volit rychlejší a pohodlnější způsob přepravy pomocí jednoho z prostředků hromadné přepravy osob, autobusu. I když jsem do města přijel v dopoledních hodinách, tedy mimo dopravní špičku, téměř všechna místa k sezení byla obsazena. Postoupil jsem uličkou do zadní části autobusu. Stoupl jsem si vedle sedačky, na které seděla starší paní, zcela jistě důchodového věku. Na svých kolenou si přidržovala objemnou tašku. Napadlo mě, že se vrací z nákupu. Na dvojici sedadel naproti seděla mladá paní s chlapcem ve věku asi 8 let. Nebylo obtížné si všimnout, že patří k sobě, zřejmě matka se svým synem. Chlapec se během cesty zjevně nudil. Po chvíli dostal opravdu skvělý nápad, jak se zabavit. Začal kopat do bot naproti sedící staré paní. Nešlo o jedno nechtěné kopnutí, ale o úmyslnou činnost, kterou se, se zjevným zájmem, chlapec zaměstnal. Došlo ke střetu znuženosti a arogance v chování dítěte s bezbranností a odevzdaností stáří. Stará paní skutečně nenašla sílu a odvahu ke své obraně. Asi nechtěla vyvolat konflikt, kterým by na sebe soustředila pozornost. Dívala se z okna, aby se nesetkala s drzým pohledem chlapce a nezáčastněným výrazem tváře jeho matky.

Nezbývalo tedy, než aby se paní zastal někdo jiný. Nejblíže jsem stál já, a tak jsem se s žádostí o napomenutí chlapce obrátil na jeho matku. Ta na moji prosbu reagovala neočekávaně razantně a rychle: „Proč bych to dělala?... Máme přece svobodu, a tak si každý může dělat, co chce!“ Jsem zvyklý na leccos, ale podobně svérázný výklad slova svoboda mě šokoval. Chlapec, možná zaujatý reakcí své matky, s kopáním přestal. Autobus začal zpomalovat při příjezdu k další zastávce.

Poblíž stál mladík ve věku asi 17-18 let, který se stal svědkem popsané události. Pravděpodobně zaregistroval také věty pronesené v krátkém rozhovoru mezi mnou a chlapcovou matkou. Zřejmě mám zažité neodůvodněné negativní představy o lidech podobného typu. Mladíkově vzhledu dominovaly dlouhé vlasy spletené do copánků, pestrobarevná bunda, odřené džíny a oči zakrývající tmavé, úzké brýle. Se žvýkačkou v ústech působil dojmem nezájmu o dění ve svém okolí. Myslel jsem na to, že takto asi vypadá mladý člověk plný jednoznačných, radikálních názorů a pochybností přecházejících až v odpor k principům fungování spotřební společnosti a ke světu dospělých. S potěšením jsem musel přiznat omyl ve svém úsudku. Mladík přistoupil o několik kroků blíž, vyndal z úst svoji orbitku a s naprostým klidem a samozřejmostí ji přilepil matce malého dareby na čelo. Ta se ve svém údivu vzmohla jen na krátký odpor: „Co si to dovolujete...?“ I když krok onoho mladíka působil víc než neobvykle a měl daleko k opatrnosti a zdrženlivosti, byl v tomto případě zřejmě zcela ospravedlněnou reakcí na vzniklou situaci. Jeho odpověď: „Máme přece svobodu, každý si může dělat, co chce.“, jednoznačně zesměšnila výrok ženy o svobodě projevu. Tupému, hloupému a arogantnímu jednání se někdy ani jinak bránit nelze.

(RM)

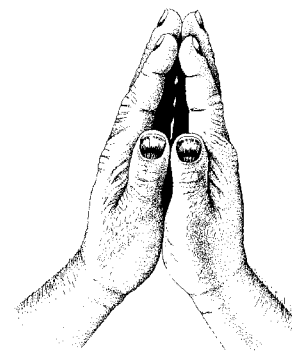
ZE ŽIVOTA MLÁDEŽE

DUCHOVNÍ OBNOVA – 15. AŽ 17.11.2002

Rok se sešel s rokem a za dvěma čeká stará známá – duchovní obnova. Máme tak opět možnost načerpat uprostřed dlouhého pošmurného listopadu novou sílu do každodenního života, poslechnout si vtípky, ale i „moudra“ z Jankovy nepřeborné studnice, na chvíli se zastavit a prožít spolu hezké chvíle.

Celá akce se bude konat ve stejném místě jako vloni – na chalupě v Budislavi u Litomyšle. Začínáme v pátek 15.11. večer a zpátky do svých domovů se rozjedeme v neděli 17.11. po obědě. Otec Janko pro nás letos připravil téma: „O modlitbě.“

Na chatě jsou na spaní k dispozici matrace, s sebou si vezměte spacák, přezůvky, tradičně i nějaké buchtý od maminky. Cena za 1 noc zůstala lidová (30,- Kč pro studenty a 50,- Kč pro pracující). K této ceně se ještě připočtou náklady na jídlo. Do Budislavi se snadno dopravíte autobusem z Litomyšle. Je třeba projet celou vesnicí a vystoupit až na poslední zastávce v lese. Bližší informace podává a přihlášky přijímá Pavlína Bednářová, e-mail: ppednarova@hotmail.com, telefon: 732 358790 (nové číslo). Přihlaste se co nejdříve (nejpozději však v pátek 8.11.2002), abychom stihli naplánovat jídelníček a nakoupit potřebné suroviny. Těšíme se na všechny známé i nové tváře.

Pavlína

VZPOMÍNKA NA MÉ BIŘMOVÁNÍ

V naší farnosti bude také brzy udělena svátost biřmování. Na přípravu chodí i moje vnučka a já se ve vzpomínkách vracím o 29 roků zpět, kdy jsem i já přijala tuto svátost a stala se tak konečně „úplně dospělou křesťankou.“ Bylo to v roce 1973, v období tak zvané normalizace, kdy ani u nás, ani v našem okolí nebyla dlouhá léta, díky „pěči“ tehdejších mocipánů, možnost tuto svátost přijmout. Královehradecká diecéze totiž v té době neměla biskupa a tak nám nezbylo než trpělivě čekat na lepší časy.

A přece! V této neutěšené době vysvitla naděje nabídkou mého bratra na možnost účasti na biřmování v Tatenicích, které již spadají do olomoucké diecéze. Velice jsem uvítala tuto radostnou zprávu a hned jsem se s manželem a dcerou přihlásila na začínající přípravu. Ta pak pro nás probíhala v Lubníku, vždy v neděli odpoledne. Otec Macík z Cotkytle nám během několika promluv oživil nejdůležitější pozapomenuté vědomosti z katechismu. Jeho promluvy byly tak skvělé, zajímavé a poutavé, že se mi to několikátýdenní období přípravy zdálo až příliš krátké. I přesto, že jsme museli řešit některé obtíže se zajištěním hlídání tehdy ještě malých dětí a s cestováním, dodnes na tu naši přípravu ráda vzpomínám. Cením si toho zvláště proto, že v té době bylo jakékoliv organizované křesťanské vzdělávání velmi omezené, ba přímo nežádoucí a tudíž i ta naše příprava byla víceméně poloilegální. Přesto proběhla úspěšně a tak jsme se mohli 4. srpna všichni shromáždit k našemu slavnému a toužebně očekávanému „Dni“ v kostele sv. Jana Křtitele

v Tatenicích. Slavnost začala a já byla šťastná že mohu být přítom. Stáli jsme se svými příbuznými seřazeni ve špalíru tak, abychom si při vlastním udělení svátosti biřmování mohli vzájemně poskytnout kmotrovskou službu, neboť v té době byl docela problém sehnat volného kmotra, tedy křesťana z okruhu blízkých, který by už sám byl biřmován. Přesto, že nás byl plný kostel, biřmování probíhalo hladce a docela rychle a než jsem se nadála, stál přede mnou otec biskup Josef Vrana, vložil na mě ruce, pomazal křížmem mé čelo a řekl: „Anno, přijmi pečeť daru Ducha svatého.“ Když odstoupil, ani jsem nestačila vnímat tu posvátnou atmosféru,

Možná, že jsem ze všech biřmovaných jen já jediná měla posvátné křížmo stále ještě na čele a ani jsem nepřemýšlela, jak si ho nenápadně utřít, naopak, byla jsem šťastná.

Po skončení slavnostní bohoslužby jsme neodjížděli hned domů, ale stavili jsme se na pohoštění k mému bratrovi do Lubníka. Přitom jsme si sdělovali živé dojmy, kterých jsme byli plni a předali si drobné upomínkové dárky. A vše to krásné a vyjíméčné co jsme při té slavnosti prožili, nechali jsme, jak hezky říká náš Otec Pavel, ještě příjemně doznít v kruhu přátel.

A tak tedy přeji i Vám všem budoucím biřmovancům, aby celá příprava a vlastní udělení svátosti biřmování byly pro Vás krásným a nezapomenutelným zážitkem pro celý život, aby Vás tato svátost posílila ve víře a stali jste se tak opravdovými rytíři Kristova vojska.

protože jsem se soustředila na to, jak se důstojně zhostit úlohy kmotry a postavila jsem se za svoji, vedle mě v řadě stojící, neteř. Hned jsem ji položila ruku na rameno a se zaujetím sledovala, jak i ona přijímá svátost biřmování z rukou Otce biskupa a jak jí potom přísluhující kněz otírá křížmo z čela. Teprve pak jsem si uvědomila, že ve svém soustředění na úlohu kmotry jsem se přemístila tak rychle, že mi nestačili otřít olej z čela. Co teď? Pak jsem se ale uklidňovala. Svátost jsem úspěšně přijala, mám přece na duši nesmazatelné znamení a ten zapomenutý voňavý olej na čele na tom nemůže nic změnit. Snad by to byla i škoda mít ho tam jen takovou krátkou chvíličku.

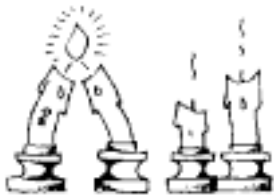

(LM)

AŽ ŽIJÍ DUŠIČKOVÉ VOLBY!

Nevím jak vás, ale mně se při pohledu do kalendáře a při informaci, že na 2. listopad 2002 jsou vyhlášené komunální volby, zmocňují nemalé rozpaky. Přiznávám, že je docela zábavné si představit úmysl kompetentního státního orgánu, který vyhlásil volby. Možná, že právě daným termínem chtěl voličům poradit, že v pátek, na svátek Všech svatých, kdy volby odpoledne začínají, je třeba volit jen ty „svaté“ z každé obce. V sobotu potom, při Vzpomínce na všechny zemřelé, bychom měli zapálit svíčku nejen na hřbitově, ale také symbolicky všem, kteří budou opouštět svá „lukrativní“ místa v obecním zastupitelstvu. Zdá se vám to přehnané? – No, nabízí se jiný výklad konání voleb.

Státní orgán přišel na to, že je třeba posílit motivaci řadového voliče, a tak k tomu vybral hned po vánocích ten nejprůhodnější termín. A tím „Dušičky“ bezesporu jsou. Co na tom, že většina naší populace, bez rozdílu svého náboženského vyznání, jezdí z úcty k zemřelým po vlastech českých i moravských na místa jejich věčného odpočinku. To moudré hlavy na Ministerstvu vnitra v této době vůbec nezajímá. Ony přece sledují tu kouzelnou souvislost dvou původně rozdílných akcí: „Dušičky“ a volby. Volit ty nebohé duše obce, které za nás ponosou zodpovědnost za stanovení obecního rozpočtu, které se budou zabývat rozbitými komunikacemi, správou obecních budov, sociálními otázkami... To je přece ono, co nám celá léta chybělo. Ale tímto ještě epizoda „Dušiček“ nekončí. Nebohé

duše zastupitelů se budou muset sejít a zvolit ze svého sboru tu nejoboženější duši, která bude stát v čele obce, a která zvládne nejrůznější požadavky duší občanů. A jaké že to jsou žádosti? Příklady, které uvádím, jsou čistě náhodné. Třeba typu: „Pane starosto, po vesnici pobíhá zatoulaný pes, udělejte s tím něco... Pane starosto, na rybníku uhynula labuť, postarejte se o její odvoz... Pane starosto, soused mi dělá naschvály, domluvte mu... Pane starosto, jak to, že nejsou peníze na nové fotbalové hřiště, vždyť přece naše mužstvo hraje vrcholovou Okresní soutěž... Pane starosto, venku před naším domem nesvítí pouliční světlo, koukejte to co nejdříve zařídit, vždyť si zlomíme nohu... Pane starosto, někdo před autobusovou zastávkou vysypal odpadkový koš, zjistěte viníka...“

Myslím, že té duši, která musí všechny tyto a jim podobné žádosti vyřizovat, není co závidět a o nějakém prestižním místě rozhodně nemůže být ani řeč.

Dost možná, že někteří z vás naleznete ještě další zajímavý motiv skutečnosti, že letos budeme obecní zastupitelstvo volit právě na „Dušičky“. Pokud tomu tak bude, prosím vás, podělte se o tento motiv s námi. Mně nyní nezbyvá, než vás všechny farníky poprosit, abyste se nenechali tímto mým článkem jakkoliv zvíkat, ale šli, jak tomu bylo v jiných volebních obdobích, také letos volit. Věřím, že nadcházejícím volbám blíží se „Dušičky“ zase tolik hlasů neseberou a že se podaří zvolit schopné a moudré zastupitele, kteří mezi sebou najdou obětavého a statečného starostu.

Otec Pavel

JAK SE DOSTAT NA CESTU

Byl jednou jeden klášter a v něm starý Mistr uváděl své žáky na duchovní cestu. Jeho žáci byli mniši, celé dny četli svatá Písma, modlili se a meditovali. Až jednoho dne přišel do kláštera muž.

„Poslyš, Mistře, já nejsem žádný mudrc, já jsem obchodník. Já se nemohu dát zavřít do kláštera, copak na to obchodník má čas? Neumím číst ani meditovat, mě to nikdo nenaučil. A přesto bych chtěl taky vstoupit na tu vaši, jak říkáte, cestu. Řekni, je tu vůbec šance pro lidi, jako jsem já?“

Mistr se hluboce zamyslel: „Nu... jistá možnost by tu byla, ale je velmi riskantní. Když se to povede, ještě dnes budeš na duchovní cestě. Když se to nepovede přijdeš o hlavu.“

V obchodníkovi hrklo. Neměl nejmenší chuť ztratit hlavu, ale přitom dobře tušil, že takovou šanci víckrát nedostane. Sebral všechnu odvalu a přikývl.

Mistr dal přinést šachový stůl, přivolal mladičkého mnicha a do ruky vzal těžký meč.

„Vy dva,“ řekl, „si teď zahrajete šachy. Kdo prohraje tomu na místě useknu hlavu, a vítěz bude na duchovní cestě. Nuže začněte!“

Obchodník se rychle zpotil hrůzou, protože po prvních tazích poznal, že mladý mnich je velmi silný hráč. Tah po tahu byla hra těžší a on se musel soustředit až do krajnosti, aby v té strašlivé partii obstál. Oba bojovali mlčky. Pohasl den, přešel večer a kolem se snesla temná noc.

Už bylo k půlnoci, když obchodník náhle viděl, že příštím tahem dá mníškovu mat. S obrovskou úlevou sáhl po figurce, a v tom poprvé za celou tu dobu pronikla clonou jeho hrůzy překvapivá myšlenka:

„Ale jak k tomu ten chlapec přijde? Proč má zemřít jen pro to, že já se chci dostat na jakousi cestu?“

V poslední vteřině ruku stáhl a udělal jiný, úmyslně slabý tah. V tu chvíli Mistr odložil meč.

„Dost!“ vykřikl. „To už stačí, dost! Jsi na duchovní cestě. Našel jsi v sobě vše, co na ni potřebuješ. Našel jsi odvalu riskovat život – a bez té se na žádnou cestu nedostaneš. Našel jsi schopnost soustředit se, jak když jde o život – a bez té se na žádné cestě neudržíš. A konečně jsi v sobě našel soucit, který pro tebe byl víc než vlastní život – a bez soucitu každá cesta zbloudí a mine se svým cílem. Jsi na cestě, tak jdi!“

(Z knihy Daniely Fischerové: Duhová jiskra)

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Listopad 2002				
1.11.	Pá	Všichni svatí	18.00	Blažkovi 275
3.11.	Ne	31. neděle v mezidobí	7.30	p.Vávrová 264
			10.30	p. Krátký 73
10.11.	Ne	32. neděle v mezidobí	7.30	Dvořákovi 406
17.11.	Ne	33. neděle v mezidobí	7.30	p. Motlová 11
			10.30	Režný 403
24.11.	Ne	Kristus Král 34. neděle v mezidobí	7.30	p. Venclová 402
			10.30	Macháčkovi 242

**KULTURNÍ
KALENDÁŘ**

Ne 3.11. – 15.00 hod.	Nedělní pohádka pro rodiče s dětmi – O DRAKOVÍ Pohádka pro nejmenší v nastudování „Divadla z pytlíčku“ Sál lanškrounského zámku
Ne 10.11. – 10.00 hod.	Posvícení v Dolní Čermné – slavná mše svatá, udílení svátosti biřmování za účasti biskupa Dominika Duky
St 13.11. – 19.30	Josef Fousek a syn v pořadu „Neumím lhát“ Originální písničkář, básník, vypravěč a výborný společník ve svém novém pořadu Sál lanškrounského zámku
Ne 17.11. – 9.00 hod.	Posvícení ve Verměřovicích
Pá 22. a So 23.11. – 18.00 hod.	JAZZ LANŠKROUN 2002 10.ročník festivalu amatérských jazzových orchestrů. V programu vystoupí: JK BAND Pardubice, LH Q Pardubice, Big Band Moravia Zábřeh na Moravě, JH Band Hradec Králové, Too Jazzy, Big Band Lanškroun. Sál lanškrounského zámku
So 23.11.	Setkání mládeže vikariátu Ústí nad Orlicí. Orlovna v Dolní Čermné
Út 26.11 - 19.30 hod.	157. abonentní koncert KPH BAROQUE JAZZ QUARTET E. Spláčil – klavír, J. Šolc – flétna, saxofon, F. Uhlíř – kontrabas, M. Vitoch - bicí Sál lanškrounského zámku

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

V listopadu oslaví:

90 let	paní Alžběta Formánková	z Dolní Čermné
85 let	paní Ludmila Petrová	z Dolní Čermné
82 let	paní Božena Formánková	z Dolní Čermné
75 let	paní Veronika Vychytilová	z Dolní Čermné
75 let	pan Josef Hejl	z Dolní Čermné
74 let	paní Anna Bártová	z Dolní Čermné
65 let	paní Marie Faltejsková	z Dolní Čermné
50 let	pan Václav Režný	z Dolní Čermné
50 let	paní Stanislava Mačátová	z Jakubovic
82 let	paní Milada Bachmanová	z Petrovic
81 let	paní Ludmila Nováková	z Petrovic
83 let	paní Božena Moravcová	z Verměřovic
78 let	paní Marie Hrdinová	z Verměřovic
78 let	paní Božena Stejskalová	z Verměřovic
65 let	pan Václav Čada	z Verměřovic

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevně zdraví do dalších let.

Svátost manželství přijali:

ve Verměřovicích **5. 10. 2002**
Jana Vondrová z Petrovic
a **Václav Macan** z Verměřovic

v Dolní Čermné **26. 10. 2002**
Miroslava Mildová z Horní Čermné
a **Jan Mlýnek** z Lanškrouna

Novomanželům Macanovým a Mlýnkovým rád blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Křesťansky jsem se rozloučili:

v Dolní Čermné **25.9.2002**
s panem **Václavem Venclem** z Dolní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku.

Otec Pavel

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Listopad pro nás představuje poslední měsíc liturgického roku. Je zakončen slavností Krista Krále poslední listopadovou nedělí. Pak už začíná doba adventní, tedy nový liturgický rok.

Celý měsíc listopad již od svého prvního dne nám vždy přináší řadu slavností. Nejprve je to svátek Všech svatých. Hned následující den vzpomínáme na všechny zemřelé, tedy na (1). Druhou listopadovou nedělí již tradičně slavíme v našem farním kostele slavnost (2). V dalších dnech najdeme v kalendáři také jména některých významných světců. První z nich patří muži (3), k jehož jménu se traduje známá pranostika. O dva dny později svůj svátek oslaví světice (4), která byla prohlášena za svatou teprve před třinácti lety. Loni jsme si o ní v Poutníku povídali jako o princezně. Ke konci měsíce stojí za pozornost ještě jedno významné ženské jméno (5), které je spojováno s hudbou. A na samém konci listopadu slaví svůj svátek všichni, kdo nosí stejné jméno jako jeden z apoštolů (6).

Všech šest slov, která v textu chybí, najdete v následujících šesti větách. V každé z nich je ukryto právě jedno. A aby to nebylo tak jednoduché, věty svým pořadím neodpovídají číslům v textu. Takže se s chutí můžete dát do dnešní skrývačky. A pak také nezapomeňte Rumcajsovi poradit, kam se mu schoval jeho Cipísek.

Všichni závodníci už vyběhli z lesa a spěchali vstříc hlasitě oddychující cíli etapy.

Postavil naslepo svíce nízko pod strom, kde bylo bezvětrí.

Od pondělí přijdou do závodu šičky ze sousedního města.

Nedaleko chráněné krajinné oblasti Blaník leží malá vesnička Ondřejovec.

Začalo hustě pršet a než Karel přinesl deštník, úplně jsme promokli.

„Nezmar ti nemůže přežít v téhle kalné vodě,“ povídá pan učitel Pepíkovi.

(Otazníček)

Pro starší:

Těžko bychom si náš život dovedli představit bez hudby, bez spousty nádherných melodií a písniček. Už od malička je člověk ke zpěvu a hudbě velice vnímavý. Hudba ho provází na každém kroku. Záleží na nás, co si k poslechu vybíráme. Dobrá hudba dovede velice obohatit naše nitro, naladit nás, dodat elán, umí se dotknout přesně té citlivé struny, která to potřebuje. Je samozřejmé, že na každého z nás takto působí jiný typ hudby. Někdo je nadšen na koncertu vážné hudby, jiný na rockovém nebo country festivalu. Někoho povznáší varhanní tvorba či chrámová hudba, jiný dá přednost lidové písničce. V každém případě by bez všech těchto tónů bylo na světě určitě prázdno a tak nějak ticho.

Možná víte, že i hudba má svou patronku. Je jí svatá Cecílie, která svůj svátek slaví 22. listopadu. Tak jako u řady jiných světců chybí věrohodné a přesvědčivé historické důkazy o jejich životních osudech, ani v případě sv. Cecílie tomu není jinak.

I když alespoň dvě fakta jsou spolehlivě zjištěna a mluví sama za sebe. První - titul baziliky sv. Cecílie je zaručeně prastarého data a sahá až před rok 313, tj. před údobí vlády Konstantina Velikého. A dále, svátek této světice byl v její bazilice v Zátiběři slaven již v roce 545.

Je tu ještě jiná, také významná okolnost. Sv. Cecílie byla pohřbena v katakombách sv. Kalixta na velmi čestném místě, vedle tzv. „Krypty papežů“. Později papež Paschal II., její velký ctitel, dal přenést ostatky sv. Cecílie do baziliky, která nese její jméno.

Pravděpodobně tato žena darovala církvi nemovitost. A zachovalo se také spíše literární líčení jejího dramatického mučení a kruté mučednické smrti.

Zbývá ještě vysvětlit, proč je tato svatá od konce středověku pokládána za hudebnici a patronku hudebníků, jak ji známe i v současnosti. V jednom úryvku legendárního vyličení jejího utrpení se píše, že zatímco křičela bolestí (za zvuku hudebních nástrojů, mučidel), zpívala v srdci chválu Pánu.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

1...nechybí žádný spolužák.

2. Svátost křtu, smíření, eucharistie, bířmování, manželství, kněžství, pomazání nemocných.

A ještě pro zajímavost - tady je těch sedm divů světa: Diova socha v Olympii, Mausólova hrobka (mauzoleum v Halikarnássu), pyramidy v Gíze, visuté zahrady Semírámidiny, kolos rhodský, chrám bohyně Artemis v Efesu, maják alexandrijský.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

30. neděle v mezidobí
27. října 2002
44. týden / 2002

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

28. října - pondělí Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů, státní svátek
29. října - úterý 30. týdne v mezidobí
6.45 Dolní Čermná – za farníky
30. října - středa Svátek Výročí posvěcení královéhradecké katedrály
18.00 Dolní Čermná – za živou rodinu
31. října - čtvrtek 30. týdne v mezidobí, sv. Wolfganga, biskupa
6.45 Dolní Čermná – za Václava Vencla
18.00 Verměřovice – za Filomenu Vašíčkovou a celou rodinu
1. listopadu - pátek Slavnost Všech svatých
6.45 Dolní Čermná – za Svatého Otce Jana Pavla II.
18.00 Dolní Čermná – za Adrianu Borovičkovou
2. listopadu – sobota - **Vzpomínka na všechny věrné zemřelé**
7.30 Dolní Čermná – za všechny věrné zemřelé
9.00 Verměřovice – za Karla Švece a rodinu Duškovu
17.00 Petrovice – za Josefa Majvalda, manželku a rodiče

Po skončení každé mše svaté proběhnou dnes na hřbitovech tzv. Dušičkové pobožnosti. Upozorňuji věřící, že jednotlivé přímluvy za zemřelé budou vyvěšeny na všech kostelech ve venkovních vývěskách. Při pobožnosti se jmenovitě číst nebudou!

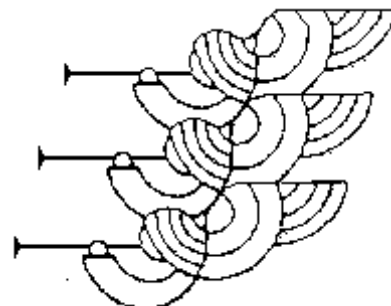
3. listopadu - neděle – 31. neděle v mezidobí

- Dolní Čermná - 7.30 h. – za pana faráře Čeňka Ptáčka
Verměřovice - 9.00 h. – za Karla Junka a rodiče z obou stran
Dolní Čermná - 10.30 h. – za Boží pomoc a požehnání pro rodinný život

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu od 16.00 h. - do 17.55 h., v pátek od 14.30 h. – do 17.25 h.,
v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Ve Verměřovicích ve čtvrtek od 15.00 h. – do 17.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	čas	hodina	místo
zájezd dětí z farnosti do Hradce Králové	středa	30. 10.	7.30 h.	náměstí D. Čermná
dětské klubíčko	čtvrtek	31. 10.	9.00 – 11.00 h.	fara Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků před prvním pátkem	čtvrtek	31. 10.	dopoledne	Dolní Čermná
adorace před vystavenou eucharistií	pátek	1. 11.	dopoledne	Dolní Čermná
příprava biřmovanců	pátek	1. 11.	14.00 – 17.30 h.	kostel Dolní Čermná
	pátek	1. 11.	19.00 h.	fara Dolní Čermná

Upozornění:

V pondělí 1.11. odpoledne a v úterý 2.11. po celý den je možné při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očištění. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry. Od 1. do 8. listopadu je možné získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očištění, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné. Otec Pavel

POUTNÍK, LISTOPAD 2002

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je **3. listopadu 2002**, Poutník vyjde **24. listopadu 2002**

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: Z. Krátký, T. Macháček, T. Bednář. **Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.**

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59. **Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.**